

Kállay Eszter

koptatás

a női vécében pisilés után a cipzár
kiharap egy darabot a húsból.
ahogy pár napja te haraptál.
elvesztett súly, a kulcscsontom alatti
árkok, átfutnak rajtam, álmomban
mélyülnek, lassan, mintha víz
koptatná, apály, apály.

ma távol érzek magamtól. mintha
egy óceán partján állnál, árad
belőled a pára, a hajam vége belegöndörödik.

ismerlek, de van, akit jobban ismerek nálad,
a városban valahol árkot vonnak közénk.
most félünk egymástól,
állig begombolva a nyárba.
megindul az évszak, csöpögő csap,
teljes megnyitással meg lehet javítani.

red bull

a kamaszok arcába beszökött a távolság,
látszik, hogy minden nap másfél órát ingáznak.
kezükben nagyra nőtt péksütemények,
mint szárnyukat bontogató, langyos madarak.

az üres lakásokon gondolkodnak, betört
ablakú régi házakon, amik mellett elhalad a vonat.
a zsebükben parázs a telefonképernyő, a kulcsomók
hangja megtörő víz. a gyomor kő a következő étkezésig.
a lábak tartóoszlopok, testnevelésórán nem hajlanak.

a kezeik régi tévéket gyógyítanak meg
rokkantnyugdíjas szülőknek. felhoznak egy lüktető
sajtós rudat a kisboltból.
a szájukban egymás csókja, energiatitalok íze,
fáradtan nyelik el tanítás után.

a tanárok fegyelmezésnek hívják,
amikor elkezdi benned működni az intézmény.
a pislogások mérik, hogy hány másodperc alatt
ér végig az áru a futószalagon,
teljesítmény alapú bérezés.

fájdalomcsillapítás a legnehezebb kővel

miután bevettem a kataflámot, megosztom a vizet
a növényeimmel. szilvماغ alakú mélyedésen pár hónapja
szivárog belőlem a veszteség. szilvماغ alakú mélyedés, pont
beleférsz. a kapura csavarodott fehér virágbokor
a saját egészsége árán őrzi a házat.
összegyűjti a port, a füstöt, erősen balzsamillatú.

a tó hidegvizes borogatás, térdig belegázolnék.

helyette itt ez a fűszeres, száraz föld,
finom por lep el.
mint gimnáziumban a matekpéldák szikársága,
már akkor szerettem volna megöntözni őket,
nézni, ahogy a számok levelet hajtanak.

egész jól nevelkednek a növények,
a ház tüdeje a liftaknában növekvő mandulafa.
mire felnő, elfelejtem, hogy mi fájt,
a fájdalmasan kibújó tejfogakat.

© Fortepan, Archiv für Zeitgeschichte der ETH Zürich/Agnes Hirschi. Carl Lutz felvétele.
Pesti alsó rakpart a Zoltán utca torkolatánál, 1942